

**PUHE PRESNJAN PIIRIN
TYÖLÄISTEN KONFERENSSISSA
JOULUKUUN 14 pnä 1918**

Toverit, sallikaa minun kosketella muutamia täksi päiväksi suunniteltuja kysymyksiä. Ensimmäisenä kysymyksenä on kansainvälinen tilanne ja toisena — suhtautuminen pikkuporvarillisiin demokraattisiin puolueisiin.

Tahtoisin sanoa muutaman sanan kansainvälisestä tilanteesta. Te tiedätte, että englantilais-ranskalais-amerikkalainen imperialismi on julistanut nyt suursodan Venäjän Neuvostotasavaltaa vastaan. Näiden maiden imperialistit harjoittavat työläistensä keskuudessa agitaatiota Venäjää vastaan syyttäen bolshevikkeja siitä, että nämä muka nojaavat vähemmistöön ja loukkaavat enemmistön etuja; koska valtaosa Ranskan ja Englannin lehdistöstä on porvariston käsissä, niin Neuvostohallitusta vastaan tähdätyt valheet paisuvat siellä nopeasti ja esteettömästi. Senpä vuoksi tuollainen naurettava ja järjetön sepustus, että bolshevikit nojaavat Venäjällä muka väestön vähemmistöön — sepustus, jota ei edes kumota, koska se on niin järjetön jokaisesta, joka seuraa tapahtumiamme —, tuo sepustus ei edes vedä huomiota puoleensa. Mutta kun silmäilee Englannin, Ranskan ja Amerikan lehtiä — sivumennen sanottakoon, että saamme tänne vain porvarillisia lehtiä —, niin huomaa, että porvaristo levittelee siellä yhä noita sepustuksia.

Äänioikeus ja oikeus osallistua ja vaikuttaa maan valtioliseen elämään on meillä kielletty vain riistäjiltä, jotka eivät hanki toimeentuloaan omalla työllään, vaan riistävät toisia. Näitä ihmisiä ei ole kovinkaan paljon koko väestöön verrattuna. Voitte helposti arvata, paljonko meillä on kaupungeissa sellaisia, jotka riistävät palkkatyötä. Maan yksityisomistuksesta on tehty nyt loppu. Tilanherroilta on otettu

tilat, ja kyläyhteisöstä eronneilta suurtalollisilta, jotka jo Stolypinin aikoina ryöväisivät talonpoikia¹³⁶, on otettu maat, joten maaseudullakin vierasta työtä riistävien lukumäärä on hyvin pieni. Mutta Neuvostovalta ei ole sanonut ottavansa heiltä äänioikeutta. Se sanoo: jokaisen, joka tahoo luopua vieraan työn riistosta, me tunnustamme oikeuteksi osallistumaan hallintaan. Jos tahtonet olla työmies — ole vain. Jos tahtonet olla riistäjä — sellaisia ihmisiä emme päästä osallistumaan emmekä valitse, emmekä rupea myöskään elättämään muiden työllä.

Ja jo tästä Perustuslakimme pohjan muodostavasta seikasta näkyy, että Neuvostovalta nojaa niihin, jotka tekevät työtä, juuri heille se antaa oikeuden valtiollisen elämän järjestelyyn, se nojaa väestön suureen, valtavaan enemmistöön. Jokainen Neuvostojen edustajakokous — niitä on ollut kaikkiaan kuusi — jokainen näistä edustajakokouksista on meille todistuksena siitä, että työläisten, talonpoikien ja puna-armeijalaisten edustajat, jotka edustavat omasta eikä muiden työstä elävää väestön enemmistöä, että juuri he ovat yhä yhtenäistyvämpi Neuvostovallan perusta. Neuvostojen I edustajakokous pidettiin kesäkuussa 1917, jolloin Venäjä oli vielä porvarillinen tasavalta ja kävi imperialistista sotaa. Se pidettiin siinä samassa vuoden 1917 kesäkuussa, jolloin Kerenski pakotti sotaväen hyökkäykseen ja tapatti miljoonia ihmisiä taisteluissa. Mainitussa edustajakokouksessa kommunisteja eli bolshevikkeja oli vain 13% — siis seitsemäsosa. Neuvostojen II edustajakokouksessa, joka oli työläisten ja talonpoikien vallan alkuna, bolshevikkeja oli jo 51%, siis puolet, ja V edustajakokouksessa, joka pidettiin kuluvan vuoden heinäkuussa, bolshevikkeja oli jo 66%. Jo silloin vasemmistoeserrät, nähtyään, miten nopeasti bolshevismi kasvaa ja kehittyy, lähtivät seikkailemaan, minkä tuloksena oli täydellinen hajaannus heidän keskuudessaan. Tuon hajaannuksen seurauksena muodostui kolme eri puoluetta ja viimeisin niistä — narodnikkikommunistien puolue — siirtyi bolshevikkien puolelle, samalla kun useat sellaiset huomattavat toimihenkilöt kuin Kolegajev siirtyivät niin ikään bolshevikkipuolueeseen.

Neuvostojen VI edustajakokouksessa bolshevikkeja oli 97%, t.s. koko Venäjän työläisten ja talonpoikien edustajat olivat miltei kaikki bolshevikkeja. Tämä osoittaa, miten työtätekevien valtaosa yhdistyy nyt Neuvostovallan ympär-

rille ja miten naurettava ja järjetön on tuo porvariston valeheellinen sepustus ja väite, että bolshevikit nojaavat muu-
väestön vähemmistöön. Tuo porvaristo valehtelee noin sen
vuoksi, että 17 miljardia, mitkä tsaarihallitus jäi velkaa
kapitalisteille, ne 17 miljardia, jotka me annuloimme ja
joista kieltäydyimme (emme aio maksaa heidän, entisten
vallanpitäjien, puolesta — myönnämme, että noita velkoja
oli, ja sanomme: hyvä, te olette tehneet velkaa, te siis mak-
sakaakin), — tuon velan tahtovat liittolaiset panna meidän
maksettavaksemme ja ennallistaa tilanherrojen vallan,
tsaarinnan vallan. Tiedämme, mitä he ovat tehneet Arkange-
lissa, Samarassa ja Siperiassa. Yksinpä menshevikit ja
oikeistoieserrätkin, jotka Brestin rauhan jälkeen muuttui-
vat vastustajiksemme ja arvelivat, että Saksan vallan-
kumouksen varaan rakentamamme laskelmat menevät myt-
tyyn, ovat vakuuttuneet siellä siitä, että heitäkin vaino-
taan ja että Englannin ja Tshekkoslovakian sotavoimien
avulla saatetaan tilanherrat ja yksityisomistus entisel-
leen.

Englannissa ja Ranskassa totuus raivaa nyt itselleen
tietä, vaikka sikäläiset lehdet kuinka yrittivät pitää sitä
salassa. Työläiset tuntevat ja ymmärtävät, että Venäjän
vallankumous on heidän, työväen, sosialistinen vallanku-
mous. Ja yksinpä Ranskassa ja Englannissakin huo-
maamme nyt työväenliikettä, jonka tunnuksia ovat „Pois
sotaväki Venäjältä!”, „Se, joka lähtee sotaan Venäjää vas-
taan, on rikollinen!” Lontoon Albert Hallissa oli hiljattain
socialistien joukkokokous, ja tiedot, jotka olemme saaneet,
vaikka Englannin hallitus on tehnyt kaikkensa estääkseen
totuuden ilmitulon, nuo tiedot kertovat, että joukkokokouk-
sessa esitettiin vaatimus „Pois sotaväki Venäjältä!” ja että
kaikki työväenjohtajat ovat sanoneet Englannin hallituksen
politiikan olevan ryöstö- ja väkivalta-politiikkaa. Niin ikään
on sellaisia tietoja, että Maclean — hän oli opettajana
Skotlannissa — kehotti Englannin suurimmissa teollisuus-
piireissä työläisiä lakkoon ja sanoi, että tämä sota on rosvo-
sotaa. Jo silloin hänet teljettiin vankilaan. Sittemmin hänet
teljettiin vankilaan toisen kerran. Mutta kun Euroopassa
puhkesi vallankumouksellinen liike, Maclean pääsi va-
paaksi ja hänet asetettiin parlamenttiedokkaaksi Glas-
gow'ssa, joka on Pohjois-Englannin ja Skotlannin suurim-
pia kaupunkeja. Tämä todistaa, että Englannin työväenliike

vallankumouksellisine vaatimuksineen käy yhä voimakkaammaksi. Englannin hallituksen täytyi vapauttaa Maclean, pahin vihollisensa, joka sanoo itseään englantilaiseksi bolshevikiksi.

Vallankumouksellinen mieliala leviää myös Ranskassa, missä shovinismi vaikuttaa yhä työläisiin ja missä luullaan käytävän sotaa vain isänmaan puolustamiseksi. Te tiedätte, että voitettuaan saksalaiset Englanti ja Ranska ovat nyt esittäneet näille rauhanehdot, jotka ovat sata kertaa raskaammat kuin Brestin rauhan ehdot. Euroopan vallankumous on nyt muuttumassa todellisuudeksi. Liittolaiset, jotka kerskuivat vapauttavansa Saksan keisarista ja militarismista, ovat alentuneet esittämään samaa osaa kuin venäläinen sotaväki Nikolai I:n aikana, jolloin Venäjä oli pimeä maa ja Nikolai I ajoi venäläiset joukot tukahduttamaan Unkarin vallankumousta. Näin tapahtui vanhan maaorjuusjärjestelmän aikoina yli 60 vuotta sitten. Nyt Englanti ja muut vapaat maat ovat muuttuneet pyöveleiksi ja luulevat voivansa kuristaa vallankumouksen ja tukkia suun totuudelta; mutta totuus raivaa kaikki esteet tieltään niin Ranskassa kuin Englannissakin ja työläisille käy selväksi, että heitä on petetty ja ettei heitä ole pantu sotimaan suinkaan Ranskan ja Englannin vapauden vuoksi, vaan vieraan maan ryöväämiseksi. Ranskasta, sosialistisesta puolueesta, joka on ollut tähän asti isänmaanpuolustuksen kannattajia, meillä on nyt sellaisia tietoja, että siellä ollaan hyvin myötämielisiä Neuvostotasavallalle ja esitetään vastalauseita sen johdosta, että sotavoimat ovat puuttuneet Venäjän asioihin.

Toisaalta englantilais-ranskalainen imperialismi uhkaa painostaa Venäjää ja tukee Krasnoveja ja Dutoveja, auttaa monarkian ennallistamista Venäjällä ja aikoo pettää vapaan kansan. Tiedämme, että sotilaallisessa suhteessa imperialistit ovat meitä voimakkaampia. Sen olemme tietäneet ja sanoneet jo kauan sitten. Kutsuimme kaikkia auttamaan Punaista Armeijaa suojataksemme itsemme ja antaaksemme vastaiskun saalistajille ja ryöväreille. Mutta kun meille sanotaan: „Asiamme on toivoton, koska englantilais-ranskalainen imperialismi on voimakkaampi”, niin vastamme noille ihmisille: „Entä muistatteko Brestin rauhan? Eikö Venäjän porvaristo huutanut silloin, että bolshevikit myivät Venäjän saksalaisille? Eikö silloin huudettu, että

pannessaan toiveensa Saksan vallankumoukseen bolshevitit panevat toiveensa aaveeseen, mielikuvitelmaan?” Kuitenkin osoittautui, että vaikka Saksan imperialismi oli meitä verrattomasti voimakkaampi ja sillä oli täydet mahdollisuudet ryöväätä Venäjää, koska meillä ei ollut armeijaa ja entinen armeija ei voinut eikä osannut sotia ja koska sota oli näännyttänyt ihmiset siinä määrin, etteivät he jaksaneet sotia, ja jokainenhan, joka tuntee silloiset tapahtumat, tietää, ettemme osanneet silloin lainkaan puolustautua, joten siis Saksan keisarin lähettämät saalistajat saattoivat saada täyden vallan Venäjään,— osoittautui, että muutaman kuu-kauden kuluttua saksalaiset juuttuivat Venäjällä niin lujasti kiinni, kohtasivat täällä sellaista vastarintaa, sellaista agitaatiota saksalaisten sotilaiden keskuudessa, että nyt — kuten Zinovjev, Pietarin Pohjoisen kommuunin puheenjohtaja minulle kertoi —, kun Saksan edustajat lähtivät Venäjältä, Saksan konsuli sanoi: „Niin, nyt on vaikea sanoa varmasti, kuka veti pitemmän korren, mekö vai te.” Hän näki, että Saksan sotaväki, jolla oli voimaa monta kertaa enemmän kuin meillä, oli saanut bolshevismiin tartunnan. Ja nyt Saksassa on vallankumous, siellä käydään taistelua neuvostovallan puolesta. Brestin rauha, joka julistettiin bolshevikkien täydelliseksi vararikoksi, on osoittautunut vain välikappaleeksi, jonka ansiosta me lujitettuumme asemaamme Venäjällä olemme alkaneet luoda nyt Punaista Armeijaa. Saksan sotaväki on saanut bolshevismiin tartunnan, ja sen näennäiset voitot ovat osoittautuneet vain askeleeksi Saksan imperialismiin täydellistä vararikkoa kohti, portaaksi, joka johtaa maailmanvallankumouksen laajenemiseen ja voimistumiseen.

Brestin rauhan aikoihin olimme yksin. Koko Eurooppa piti Venäjän vallankumousta poikkeuksellisenä ilmiönä. Meidän vallankumouksestamme, tästä „aasialaisesta vallankumouksesta” oltiin Euroopassa sitä mieltä, että sen nopea alkaminen ja tsaarin kukistuminen johtui Venäjän takapajuisuudesta ja että juuri takapajuisuutensa vuoksi Venäjä ryhtyi niin nopeasti poistamaan omistusta, siirtyi sosialistiseen vallankumoukseen. Unohdettiin kuitenkin, että Venäjän vallankumouksen syy oli toinen — Venäjällä ei ollut muuta ulospääsyä. Sota oli aiheuttanut kaikkialla sellaista hävitystä ja nälänhätää, heikentänyt siinä määrin kansaa ja sotaväkeä, jotka huomasivat, että niitä oli

petetty kauan, että Venäjällä oli vain yksi ulospääsy — vallankumous.

Saksalaisille sanottiin, että oli pakko puolustautua Venäjän maahanhyökkäystä vastaan. Mutta tämä valhe paljastuu nyt päivä päivältä yhä enemmän. Saksan kapitalistit ja kenraalit johtivat joukkonsa Venäjää vastaan senkin jälkeen, kun Venäjästä oli tullut sosialistinen maa. Ja juuri tällöin takapajuisimmallekin saksalaiselle sotamiehelle selvisi, että häntä oli kaikkien neljän sotavuoden aikana petetty ja pakotettu sotimaan siksi, että Saksan kapitalistit saisivat ryövätä Venäjää. Sama syy, joka aiheutti Saksan imperialismin vararikon ja Saksan vallankumouksen, lähentää nyt päivä päivältä ja tunti tunnilta Ranskan, Englannin ja muiden maiden vallankumousta. Me olimme yksin. Mutta nyt emme ole yksin. Nyt on puhjennut vallankumous Berliinissä, Itävallassa, Unkarissa. Jopa Sveitsissä, Hollannissa ja Tanskassa, näissä vapaissa ja sotaa tuntemattomissa maissa, niissäkin voimistuu vallankumouksellinen liike, sielläkin työläiset vaativat jo Neuvostojen perustamista. Nyt on osoittautunut, ettei ole muuta ulospääsyä. Vallankumous kypsyi kautta koko maailman. Me olemme uranuurtajia tässä asiassa ja meidän tehtävämme on puolustaa tätä vallankumousta niin kauan kunnes liittolaisemme tulevat, ja näinä liittolaisinamme ovat Euroopan kaikkien maiden työläiset. Nämä liittolaiset tulevat sitä lähemmäksi meitä, mitä enemmän niiden hallitukset riehaantuvat.

Kun saksalaiset luulivat Brestin rauhan aikoihin olevansa tilanteen herroja, he olivat vain askeleen päässä tuhostaan. Ja nyt ovat kuilun partaalla Ranska ja Englanti, jotka ovat pakottaneet saksalaiset myöntymään paljon raskaampiin ja häpeällisempiin rauhanehtoihin kuin olivat ne rauhan ehdot, joihin Saksa pakotti meidät silloin. Valehdelkoot ne kuinka paljon tahansa, mutta nyt ne ovat vain muutaman askelen päässä tuhostaan. Ne pelkäävät tuota tuhoaan, niiden valheet paljastuvat päivä päivältä yhä enemmän, ja me sanomme: valehdelkoot imperialistit sanomalehdissään kuinka paljon tahansa — meidän asiamme on lujalla, paljon lujemmalla pohjalla kuin heidän, sillä se perustuu kaikkien maiden työläisjoukkojen tietoisuuteen; tuo tietoisuus on saanut alkunsa sodasta, joka neljän vuoden kuluessa peitti vereen koko maailman. Vanhat hallitukset eivät selviä kuilulle tästä sodasta. Vanhat hallitukset sanovat nyt vastus-

tavansa maailman bolshevismia. Työläiset tietävät, mitä Venäjällä tapahtuu: siellä vainotaan tilanherroja ja kapitalisteja, jotka kutsuvat sinne avukseen palkkasotureita, vierasta sotaväkeä. Tilanne on nyt kaikille selvä. Siitä ovat selvillä kaikkien maiden työläiset. Ja imperialistien kaikesta raakuudesta ja kiukusta huolimatta me lähemme rohkeasti taisteluun heitä vastaan ja tiedämme, että heidän jokainen Venäjällä ottamansa askel on oleva askel heidän omaa tuhoaan kohti ja että heille käy samoin kuin saksalaisille joukoille, jotka viljan asemesta veivät Ukrainasta venäläisen bolshevismiin aatteita.

Venäjällä on työtätekevien valta, ja ellei valta jää heidän käsiinsä, niin kukaan ei pysty koskaan parantamaan tämän verisen ja raskaan sodan iskemiä haavoja. Entisten kapitalistien jättäminen valtaan olisi koko sotataakan säilyttämistä työtätekevän luokan hartioille, sodan pakkoverojen maksattamista sillä.

Englanti, Amerikka ja Japani kamppailevat nyt keskenään siitä, kuka saa mitäkin kahmaistuksi rosvotusta saaliista. Kaikki on nyt jaettu. Wilson on maailman demokraattisimman tasavallan presidentti. Mutta mitä hän puhuu? Tuossa maassa shovinistijoukkioit ampuvat ihmisiä kadulla yhden ainoan rauhaan kehottavan sanan vuoksi. Muuan pappi, joka ei ole ollut ikinä vallankumouksellinen, raahattiin kadulle ja piestiin verille vain siitä syystä, että hän julisti rauhaa. Ja siellä, missä on vallalla mitä raain terrori, siellä sotaväkeä käytetään nyt vallankumouksen tukahduttamiseen ja uhataan nujertaa sillä Saksan vallankumous. Saksassa vallankumous alkoi vasta hiljattain — sen alkamisesta on kulunut vasta kuukausi — ja kärkevin kysymys siellä on: kumpi — perustava kokous vai neuvostovalta. Koko porvaristo on siellä perustavan kokouksen kannalla, ja sen kannalla ovat myös kaikki ne sosialistit, jotka ovat menneet keisarin lakeijoiksi eivätkä ole tohtineet aloittaa vallankumouksellista sotaa. Koko Saksa on jakautunut kahdeksi leiriksi. Sosialistit ovat nyt perustavan kokouksen kannalla, mutta Liebknecht, joka joutui viettämään kolme vuotta vankilassa, on nyt niin kuin Rosa Luxemburgkin „Punaisen Lipun”¹³⁷ johdossa. Moskovaan saatiin eilen yksi kappale tätä lehteä. Se saatiin suurten vaikeuksien ja seikkailujen jälkeen. Siinä on useita artikkeleja — kaikki he, vallankumouksen johtajat, puhuvat tässä lehdessä

porvariston harjoittamasta kansan petkutuksesta. Saksan tahtona olivat kapitalistit. Nämä julkaisivat vain omia lehtiään, mutta nyt „Punainen Lippu” sanoo, että vain työväenjoukoilla on oikeus käyttää kansan omaisuutta. Vaikka on kulunut vasta kuukausi vallankumouksen alkamisesta, koko Saksanmaa on jakautunut jo nyt kahdeksi leiriksi. Kaikki sosialistipetturit huutavat puoltavansa perustavaa kokousta, mutta todelliset sosialistit, rehelliset sosialistit sanovat: „Me kaikki puollamme työläisten ja sotilaiden valtaa.” He eivät sano: „puollamme talonpoikia”, sillä Saksassa huomattava osa talonpojistakin käyttää palkkatyötä, vaan he sanovat: „puollamme työläisiä ja sotilaita”. He sanovat: „puollamme pientalonpoikia”. Neuvostovalta on muodostunut siellä jo hallitusmuodoksi.

Neuvostovalta on valta, joka tulee olemaan koko maailmassa. Se astuu vanhan, porvarillisen valtion tilalle. Ei ainoastaan monarkia, vaan myös tasavalta, jos tämä jättää kapitalisteille heidän omaisuutensa — tehtaat, pankit, kirjapainot —, on eräs porvariston harjoittaman kansan riiston muoto. Ja bolshevikit olivat oikeassa sanoessaan, että kehityy maailmanvallankumous. Eri maissa se kehittyy eri tavalla. Se kestää aina kauan ja tapahtuu vaikeasti. Ei ole oikea sosialisti se, joka luulee kapitalistien luopuvan heti oikeuksistaan. Ei. Sellaisia hyvänahkaisia kapitalisteja ei ole vielä syntynyt maailmaan. Sosialismi saattaa kehittyä vain taistelussa kapitalismia vastaan. Maailmassa ei ole vielä ollut sellaista herruuttapitävää luokkaa, joka olisi luopunut vallasta taistelutta. Kapitalistit tietävät, mitä bolshevismi on. Aikaisemmin sanottiin: „venäläinen typeryys ja venäläinen takapajuisuus puuhaavat siellä temppuja, joista ei tule mitään. Siellä Venäjällä tavoitellaan aaveita, jotka ovat peräisin toisesta maailmasta.” Mutta nyt nuo samat herrat kapitalistit huomaavat, että tämä vallankumous on yleismaailmallinen palo ja että voitto voi kuulua vain työtekevien vallalle. Meillä ollaan nyt siirtymässä köyhälistökomiteoihin. Saksassa väestön valtaosan muodostavat maatyöläiset ja pientalonpojat. Saksan suurtilonpojat ovat useimmiten eräänlaisia tilanherroja.

Sveitsin hallitus karkotti eilen Sveitsissä olevan edustajamme maasta, ja me tiedämme, mistä se johtuu. Tiedämme, että Ranskan ja Englannin imperialisteja pelottaa se, että hän lähetti meille joka päivä sähköitä ja tiedotuksia Lon-

toossa pidetyistä joukkokokouksista, joissa Englannin työläiset vaativat: „Pois Britannian joukot Venäjältä!” Hän lähetti myös Ranskaa koskevia tietoja. Imperialistit ovat kuulemma esittäneet Venäjän edustajille uhkavaatimuksen. He ovat karkottaneet Neuvostovallan edustajat Ruotsista-kin, ja näiden on palattava Venäjälle. Mutta heidän riemunsa on ennenaikaista. Moinen voitto on jonninjoutava. Sellaisella toimenpiteellä ei saavuteta vielä mitään. Kansa saa tietää loppujen lopuksi totuuden, vaikka „liittolaiset” kuinka salaisivat sitä ja pettäisivät kansaa ja vaikka he kuinka yrittäisivät päästä eroon Neuvosto-Venäjän edustajista.

Ja me sanomme teille: kaikin voimin torjumaan „liittolaisia” ja tukemaan Punaista Armeijaa! Kaikki, mitä meillä tapahtui, kun ei ollut Punaista Armeijaa, kaikki se on ymmärrettävää. Kuitenkin näemme, että nyt Punainen Armeija voimistuu ja saa voittoja. Armeijallamme ovat vastassaan englantilaiset joukot. Mutta armeijallamme on upseerit, jotka on otettu vasta eilen työväenluokasta ja jotka saivat vasta eilen ensimmäisen kerran sotilasopetusta kursseilla. Meillä on useita todisteita siitä, että lukiessaan englanniksi käännettyä tasavaltamme perustuslakia vangiksemme joutuneet sotilaat sanovat itsekseen: „Meitä on petetty. Neuvosto-Venäjä ei ole sellainen, jollaiseksi olemme sitä luulleet. Neuvostovalta on työtätekevien valtaa.” Ja me vastaamme: „Niin, toverit, me emme taistele ainoastaan Neuvosto-Venäjän puolesta, vaan koko maailman työläisten ja työtätekevien vallan puolesta.” Sillä välin kun me pidättelemme painostavaa imperialismia, Saksan vallankumous voimistuu. Vallankumous voimistuu kaikissa muissakin maissa. Juuri siksi se, tämä maailmanvallankumous — sanottakoon sitä Euroopassa miksi tahansa — on käynyt ajankohtaiseksi täydessä mittavuudessaan ja maailman imperialismi tuhoutuu. Ja asemamme, niin vaikea kuin se lieneekin, antaa meille varmuutta, että emme ainoastaan me käy taistelua oikean asian puolesta, vaan että meillä on myös liittolaisia — kaikkien maiden työläiset.

Toverit, näiden kansainvälistä asemaamme koskevien huomautusten jälkeen haluaisin sanoa vielä muutaman sanan muista kysymyksistä. Tahtoisin sanoa pari sanaa pikkuporvarillisista puolueista. Nämä puolueet ovat pitäneet itseään sosialistisina. Mutta ne eivät ole sosialistisia.

Tiedämmehän hyvin, että sellaisia kapitalistisen yhteiskunnan laitoksia kuin pankkeja, keskinäisapukassoja ja -yhdistyksiä sanotaan „omaksi avuksi”, mutta tällä kaikella ei ole kerta kaikkiaan mitään merkitystä: itse asiassa tuolla nimellä peitellään rosvoista. Kun Venäjän työväenluokka torjui Krasnovin hyökkäyksiä (joukkomme vangitsivat hänet ja päästivät sitten valitettavasti vapaaksi, sillä pietarilaiset ovat liian hyväsydämiisiä), niin silloin nuo samat puolueet, jotka olivat olevinaan kansan puoltajia, nuo herrat menshevikit ja oikeistoeserrät asettuivat porvariston puolelle. Nämä pikkuporvariston puolueet eivät koskaan tiedä, minne niiden pitäisi mennä — työläisten vai kapitalistien puolelle. Nämä puolueet ovat muodostuneet ihmisistä, jotka elävät toivoen rikastuvansa joskus. Ne näkevät yhtenäen, miten huonosti elää kaikkialla suurin osa pienyrittäjistä, jotka kaikki ovat työtätekevää väkeä. Ja niinpä nämä puolueet, joita on kaikkialla maailmassa, nämä pikkuporvarilliset puolueet ovat alkaneet horjua. Tämä ei ole mitään uutta. Niin on ollut aina ja niin on myös meillä. Kaikki ne luopuivat meistä, kun tuli Brestin rauha — vallankumouksemme ankein aika, jolloin meillä ei ollut armeijaa ja meidän täytyi tehdä rauha, samalla kun kuitenkin sanoimme itsellemme: sosialistista työtämme emme jätä hetkeksikään. Ne unohtivat, että Venäjä uhraa sosialistisen vallankumouksen hyväksi tavattoman paljon, ja siirtyivät Perustavan kokouksen kannattajien puolelle. Perustavan kokouksen kannattajia ilmaantui Samaraan, Siperiaan. Nyt heitä sieltä hätistetään pois ja annetaan heidän tuntea, että jompikumpi, joko tilanherrojen valta tai bolshevikkien valta. Keskitietä ei voi olla. Joko sortajien valta tai sorrettujen valta. Talonpoikaisköyhälistö voi seurata vain meitä. Mutta se seuraa meitä vasta silloin, kun näkee, ettei vanhan järjestelmän suhteen siekailla, vaan tehdään kaikki kansan hyväksi. Vain sellaista Neuvostojen valtaa kansa on saattanut tukea vuoden, vaikeista oloista ja nälänhädästä huolimatta. Työläiset ja talonpojat tietävät, että niin raskasta kuin sota onkin, työläisten ja talonpoikien hallitus tekee kaiken, mikä suinkin on mahdollista, kapitalistiriistäjien vastustamiseksi ja kaikkien sotarasitusten siirtämiseksi näiden herrojen eikä työläisten hartioille. Ja niinpä kansa onkin jo toista vuotta tukenut työläisten ja talonpoikien valtaa.

Nyt Saksan vallankumouksen puhjettua on tapahtunut käänne menshevikkien ja eserrien keskuudessa. Niiden parhaimmisto pyrki sosialismiin. Mutta se luuli bolshevikkien tavoittelevan aaveita, mahdottomuuksia. Nyt se on vakuutunut, että se, mitä bolshevikit odottivat, ei olekaan mielikuvittelua, vaan reaalista todellisuutta, että maailmanvallankumous on alkanut ja voimistuu kaikkialla maailmassa ja menshevikeistä ja eserristä parhaimmat alkavat katua erehdystään ja ymmärtää, että neuvostovalta ei ole ainoastaan Venäjän, vaan koko maailman työläisten valtaa ja että mikään Perustava kokous ei pelasta.

Englanti, Ranska ja Amerikka tietävät, ettei niillä nyt maailmanvallankumouksen puhjettua ole ulkoisia vihollisia. Viholliset ovat kunkin maan rajojen sisällä. Nyt on tulossa uusi käänne, kun menshevikit ja oikeistoeserrit ovat alkaneet horjua ja parhaimmat heistä kallistuvat bolshevikkien puolelle ja näkevät, että he olisivat kuitenkin valkoisten puolella, vaikka kuinka vannoisivat Perustavan kokouksen nimeen. Kysymys on nykyään koko maailmassa siten, että joko Neuvostovalta tai niiden ryövärien valta, jotka tapattivat kymmenen miljoonaa ja saattoivat raajarikoiksi kaksikymmentä miljoonaa ihmistä tässä sodassa ja jatkavat nyt muiden maiden ryöväystä.

Toverit, tämä on se kysymys, joka saa pikkuporvarilliset demokraatit horjumaan. Tiedämme, että nämä puolueet aina horjuvat ja tulevat horjumaan. Suurin osa ihmisistä hankkii vakaumuksensa elämästä eikä usko kirjoja eikä puheita. Keskivarakkaalle talonpojalle me sanomme: sinä et ole vihollisemme; meillä ei ole mitään syytä kohdella häntä huonosti, mutta jos jossakin paikallisneuvosto iskee kipeästi keskivarakasta talonpoikaa ja tämä kärsii siitä, niin sellaisesta Neuvostosta on tehtävä loppu, koska se ei siis osaa toimia niin kuin toimia kuuluu. Keskivarakas, pikkuporvarillinen kansanosa tulee aina horjumaan. Ja koska se on kuin heiluri horjahtanut meidän puolellemme, niin sitä on tuettava. Sanomme: „Jos tulette vahingoittamaan työtämme, niin emme teitä huoli. Mutta jos autatte meitä, niin otamme teidät vastaan.” Menshevikkien keskuudessa on monenlaisia ryhmiä, muun muassa „aktivistien” (toiminnan kannalla olevien) ryhmä. Sana on latinaa ja sen takana olivat ne, jotka sanoivat: „Arvosteleminen ei riitä. On autettava toiminnalla.” Me sanoimme: taistelemme tshekkoslovakkeja

vastaan ja tulemme olemaan armottomia niitä kohtaan, jotka heitä auttavat. Mutta jos on sellaisia ihmisiä, jotka huomaavat erehtyneensä, niin heidät on otettava vastaan ja heihin on suhtauduttava suopeasti. Työläisen ja kapitalistin välimailla oleva keskikerros on aina horjuva. Se luuli Neuvostovallan kohta murtuvan. Mutta todellisuudessa on ilmennyt päinvastaista. Euroopan imperialismi ei voi murtaa valtaamme. Vallankumous kehittyy nykyään koko maailman mitassa. Ja nyt me sanomme: te, jotka olette horjuneet ja jotka olette nyt ymmärtäneet ja huomanneet virheenne, tulkaa puolellemme. Emme kieltäydy teistä. Meidän on suunnattava nyt koko huomiomme ennen kaikkea siihen, että nuo ihmiset, keitä he sitten lienevätkin aikaisemmin olleet ja riippumatta siitä, ovatko he horjuneet, tulisivat meidän puolellemme, jos he ovat vilpittömästi meidän kannallamme. Olemme nyt kyllin voimakkaita, joten meidän ei tarvitse pelätä ketään. Me kyllä jaksamme heidät sulattaa. Mutta he eivät jaksa sulattaa meitä. Muistakaa, että näiden puolueiden horjunta on väistämätöntä. Tänään heiluri heilahtaa tuonne, huomenna tänne. Meidän on pysyttävä työläisten ja sorrettujen proletaarisena puolueena. Mutta me hallitsemme nyt koko Venäjää ja vihollisemme on vain se, joka elää toisten työstä. Muut eivät ole vihollisiamme. He ovat vain horjuvia. Horjuvat eivät ole kuitenkaan vielä vihollisia.

On vielä yksi kysymys. Elintarvikekysymys. Te kaikki tiedätte, että elintarviketilanne, joka viime syksynä hieman parani, on jälleen vaikeutumassa. Kansa näkee taas nälkää, ja kevääseen mennessä tilanne huononee vieläkin enemmän. Rautatielaitoksemme on nykyään peräti rempallaan. Se on nyt lisäksi ylikuormitettu kotiutuvien sotavankien kuljetuksilla. Saksasta palaa parhaillaan Venäjälle kaksi miljoonaa henkeä. Nuo kaksi miljoonaa ovat räökkäytyneitä ja piinautuneita. He ovat nähneet nälkää enemmän kuin kukaan muu. He eivät ole ihmisiä, vaan ihmisten varjoja, luuran-koja. Sisällissota on rappioittanut liikennelaitosta entistä enemmän. Meillä ei ole vetureita eikä vaunuja. Ja elintarviketilanne käy yhä vaikeammaksi. Niinpä tämän vaikean tilanteen vuoksi Kansankomissaarien Neuvosto on arvellut: koska meillä nyt on armeija ja niiden puoluesolujen luoma kuri, joita on joka rykmentissä, ja upseerit ovat enimmäkseen työläisupseereita eikä „herraspoikia”; koska nämä ovat

upseereita, jotka ovat käsittäneet, että työväenluokan tulee antaa miehiä valtion hallintaa varten ja punaupseereita,— niin sosialistinen armeija on oleva todella sosialistinen, jolla tulee olemaan punaupseereilla uusittu upseeristo. Me tiedämme, että käänne on nyt alkanut. Armeija on olemassa. Siinä on uusi kuri. Kuria pitävät yllä puoluesolut, työläiset ja komissaarit, jotka lähtivät rintamalle satojatuhansia käsittävänä joukkona ja selittivät työläisille ja talonpojille, minkä vuoksi soditaan. Juuri tämä on aiheuttanut käänteen armeijassamme. Ja juuri siksi käänteen vaikutus on ollut niin voimakas. Englantilaisten lehdet sanovat, että heillä on nyt vastassaan Venäjällä voimakas vihollinen.

Olemme hyvin selvillä siitä, miten keho meidän elintarvikevarustelukoneistomme on. Siihen on tunkeutunut tietty ryhmä henkilöitä, jotka petkuttavat ja ovat petkuttaneet sekä rosvoavat. Tiedämme, että rautatieläisten joukossa kaikki ne, joiden kannettavana on koko työtaakka, ovat Neuvostovallan puolella. Mutta yläportaassa ollaan vanhan järjestyksen kannalla — joko sabotoidaan tai suhtaudutaan asioihin leväperäisesti. Toverit, te tiedätte, että tämä sota on vallankumouksellista sotaa. Tähän sotaan on saatava mukaan kansan kaikki voimat. Koko maan on muodostuttava vallankumoukselliseksi leiriksi. Kaikki auttamaan! Mutta tämä apu ei suinkaan merkitse sitä, että kaikki menisivät rintamalle, vaan myös sitä, että valtiossa hallitsisi luokka, joka johtaa kaikkia vapautusta kohti ja tukee Neuvostovaltaa, koska vain sillä on oikeus hallita. Tiedämme, miten vaikeaa se on, kun työväenluokkaa on pidetty niin kauan syrjässä ei ainoastaan hallinnasta, vaan vieläpä sivistyksestäkin, tiedämme, miten vaikea sen on oppia kerralla kaikki. Sota-alalla, joka on vaikein ja vaarallisin, työväenluokka on saanut kuitenkin aikaan käänteen. Tietoisten työläisten on autettava meitä saamaan aikaan samanlainen käänne myös elintarvikevarustelussa ja rautatielaitoksessa. On päästävä siihen, että jokainen rautatieläinen ja jokainen elintarvikealalla toimiva henkilö pitäisi itseään omalla vartiopaikallaan olevana sotilaana. Hänen on muistettava, että hän käy sotaa nälänhätää vastaan. Hänen on luovuttava entisestä totunnaisesta vitkuttelusta. Meillä on hiljattain tehty päätös elintarvikevarustelun saattamisesta työläisten valvontaan. Me sanomme: tarvitaan työläisten osallisuutta, saadaksemme aikaan käänteen rautatielaitoksessa ja

tehdäksemme siitä tavallaan Punaisen Armeijan. Kutsukaa omia miehiä. Järjestäkää kurssuja, opettakaa heitä, asettakaa heitä komissaareiksi. Vain työläiset, kun he antavat keskuudestaan työntekijöitä, vain he saavat aikaan sen, että saamme elintarvikevarustelun alalla entisten virkamiesten armeijasta omalaatuisen sosialistisen puna-armeijan, jonka johdossa ovat työläiset ja joka ei toimi pakosta, vaan vapaasta tahdostaan, niin kuin punaupseerit toimivat ja kaatuvat rintamalla tietäen kaatuvansa sosialistisen tasavallan puolesta.

*Julkaistu lyhyen selostuksen muodossa
joulukuun 18 p:nä 1918
„Pravdan” 275. numerossa*

*Kokonaisuudessaan julkaistaan
ensimmäisen kerran*

*Julkaistaan
pikakirjoitteen mukaan*
